

V luči vere

Ljubimo
svoj dom!

RAFAEL

Glasilo jugoslovanskih izseljencev
v Belgiji, Franciji, Holandiji, Nemciji.

Uredništvo: Heerlen, Gasthuisstraat 3, Holandija.
Štev. 10.

OKTOBER 1931.

Izdajejo: Slovenski izselj. duhovniki.
Leto I.

ZA KRATEK ČAS.

Jos. Kastelic:

Še danes je videti marsikod po Franciji strahotnih sledov velike in krvave francoske revolucije. Takrat je bila izbruhnila Francija iz sebe, kar se je bilo že dolgo nabiralo v njej nezdravega in gnjilega Krivičnost oblastnikov in brezvestnost Bogu odtujenih pisateljev sta jo poklicali v življenje. Njen srd je šel pred vsem proti bogatašem in plemičem, ki so naredili za svoje in svojih očetov grehe temeljito pokoro: kar jih ni zbežalo, so bili zaprti v ječe in obsojeni na smrt.

Zaradi velikega števila obsojencev je zmanjkalo ječ in so zapirali vjete plemiče in plemkinje kar v zamrežene dvorane ali cerkve, kjer so varno zastraženi čakali smrti. Včasih jih je bilo zbranih tako skupaj po pet ali šest sto.

Nova republika je hotela biti vsaj na zunaj pravična in je bil vsak jetnik poklican pred sodišče — toda vsak je lahko tudi v naprej vedel, da ga čaka gotova smrtna obsodba: po dveh visokih stebrih bo supščena nanj težka žiljotina, ki mu bo padla na vrat in naredila konec njegovega življenja.

Tako so torej stisnjeni v velike dvorane čakali jetniki včasih po pet ali šest dni gotove smrti.

Strašno življenje!

Kaj mislite, kako so preživeli te svoje poslednje dni?

Saj ne boste verjeli, če Vam povem!

Nič manj skvarjeni, kakor revolucionarji, njihovi novi gospodarji, so ti vbogi plemiči zadnje dni svojega žalostnega življenja često propili, prepeli in preveseljačili. Take so bile njihove misli, kakor jih sveto pismo vsem nespametnim v usta polaga: Kratek je čas našega življenja in ni je pomoči zoper smrt in o nikomur se ne ve, da bi se bil vrnil iz drugega sveta. Iz nič smo bili rojeni in kmalu bomo spet kar smo bili. Naše življenje bo minilo, kakor oblak, ki gre čez nebo in se ne pozna za njim nobena sled ali kakor megla, ki so jo solnčni žarki razjasnili in njegova toplota dvignila. Pridite torej in hitro, dokler smo še mladi použijmo kar nam je na razpolago. Opijanimo se z vinom in navonjajmo z dišavami in nobene razuzdanosti se ne vzdržimo in veselo použijmo vse slasti. Pustimo za seboj znamenja veselja. To je namreč naš delež in naša pravica.

Tako so mislili nesrečneži in tako so naredili: pili so in peli in se mazilili in plesali na veselo muziko in brez sramu so se udajali razposajenim orgijam. Saj so bili to zadnji dnevi njihovega življenja.

Zgodilo se je, da je sredi plesa stopila straža v dvorano, zaukazala rajajočim, da obstoje in zaklicala njihova imena, ki so bili pozvani na sodbo in v smrt. Godba je utihnila in pari so se ustavili. Bledi so stopili poklicani naprej in tresoč

se odšli za stražo — ostali pa so se zavrteli naprej, veseli, da jim je za nekaj časa še prizanešeno, pohotno so se zasmejali in bedasto zašalili, češ morda bo to moj zadnji ples in moje poslednje veselje.

Tako poroča, moji častiti bralci, zgodovina, in mi ne moremo spremeniti na njenem pripovedovanju nobene pike. Ne vem pa, če se Vam bo zdela ravno tako točna in primerna moja naslednja razlaga:

Da je ves svet kakor ena sama ogromna ječa, v kateri zivi blizu dve milijardi — obsojencev na smrt. Vsak čas prihajajo rablji in strgajo koga in naše srede, da ga peljejo pred sodbo in v smrt. Cesar pa smo se mi že tako navadili, da nam je komaj še kaj mar, marveč kar naprej tja v en dan tratimo svoje poslednje dni. Kadar pride ravno na vrsto naš sorodnik ali dober prijatelj, se pač nekoliko vznemirimo in zasolžimo, pa gre življenje kaj kmalu spet naprej, kakor da se ni nič zgodilo.

Da smo končno vendarle kristjani, je na vse zadnje res. V krščanski deželi rojeni od krščanskih starišev. Že prve ure našega življenja krščeni. Ko še misliti nismo znali, je bila že vsejana v naše duše krščanska vera. Potlej smo bili krščansko vzgojeni in kolikor toliko temeljito o vseh najvažnejših resnicah poučeni. Celu utrdila nas je krščanska domovina v krščanskem življenju — potem šele smo bili poslani v sovražni svet, da se izkaže, kako globoki in koliko resnični kristjani da smo.

Tu pa se začenja naša žaloigra. Naše življenje je pa resničnemu krščanstvu samo v posmeh. Krščanske zapovedi poznamo za to, da se za nobeno izmed njih ne zmenimo. Včasih se je naše krščansko življenje morda tako spakedrilo, da k Bogu vpije a maščevanje. Tako zelo, da slišite kdaj maloverno zatrjevati, češ če je Bog, to bi pa moral kaznovati.

Resnično. Ampak Bog ima čas. Mi ga nemara nimamo več veliko, Bog pa ga ima. Ob svojem času, kadar se mu bo prav zdelo, bo tudi naredil konec našemu življenju in je bo presodil, koliko je bilo v njem dobrega, kaj vrednega in koliko slabega in ogabnega.

Bog sicer resnično in iskreno želi, da bi bilo naše življenje lepo, dobro in plačila v nebesih vredno. Sili pa nikogar ne. Nasprotno: njegova volja je, da se človek sam in svobodno odloči za kar hoče, v svobodnem odločanju je bistvo in pomen našega življenja na svetu.

Človek more tedaj postati svetnik. Res da težko, včasih zelo težko, ampak vendarle. Število božjih svetnikov gre v mnoge milijone. Število na sploh dobrih ljudi gre pa prav gotovo v mnoge sto milijone in — jaz bi tako mislil — nemara v mnoge milijarde ali tisoče milijone. Ravno tako pa se more človek izgubiti, pasti v globoke podlosti in se

tudi čisto izgubiti. Mi izseljenci še vse bolj, kakor naši rojaki doma. Vsako božjo zapoved moremo pogaziti in za nobeno cerkveno se ne zmeniti. In mnogi tudi delajo tako. Izgubiti moremo svojo vero. In mnogi so jo res že izgubili. Tudi cela družina more propasti. Ali cela skupina ljudi. Na primer cela kolonija slovenskih izseljencev. Izseljeniški duhovniki imamo resnično obilo prilike videti, kako se naše posamezne kolonije ločijo med seboj. Tudi cel narod more propasti. Zgodovina nam izpričuje dovolj takih žalostnih zgledov. Človek je pač svoboden in se odloča, kakor sam hoče. To je bistvena poteza našega vbogega človeškega življenja na svetu.

Seveda pa gre spet vsaka sila samo do svojega časa in do svojega donca. Naš čas je čas našega življenja: še nekaj let in morda samo mesecev. Za katerega mojih častitih bralcev morda samo še nekaj dni. Svet v katerem živimo je pač kakor ena ogromna ječa in mi jetniki v njej in nič ne vemo, kdaj pridejo rablji in nas iztrgajo iz srede naših znancev in prijateljev in odpeljejo v smrt in pred sodbo.

Vsekakor pa imamo še nekaj časa. Še nekaj malega. Še en kratek čas. Kdor je svet ima priliko, da postane še sveteljši. In kdor je hudoben ima čas in priliko, da postane še hudobnejši. Kdor je brezbožen ima čas in priliko, da opstane še brezbožnejši. Tudi za izpremembo je še čas. Kdor stoji more pasti in kdor je bil padel, more še vstati. Še en kratek čas. Dokler ne pridejo rablji in nas ne zgrabijo in pred sodnika ne odpeljejo in ne bo izpolnjena zadnja ugotovitev: Konec hudobnih je silno hud. Ali pa ona druga: Vaše plačilo bo veliko v nebesih.

OB RAFAELUM GODU.....

24. oktobra bo god sv. Rafaela, torej tudi god našega „Rafaela“.

Angel Rafael je spremljal mladega Tobijo, ki se je poslovil od svojega očeta in šel vdaljno deželo. Tudi naš „Rafael“ hoče biti zvest spremljevalec naših sinov, ki si morajo v daljni deželi iskati vsakdanjega kruha. Na eno dolžnost bi rad naš „Rafael“ ob svojem godovanju spomnil vse naše brate, raztresene po francoskih, belgijskih, holandskih in nemških kolonijah; isti spomin bi rad obudil pa tudi našim dragim doma, če bo dosegel katerega izmed njih njegov glas:

Bratje, ne zabite drug na drugega!

Družba sv. Rafaela v Ljubljani bo organizirala letos v domovini dne 13. decembra izseljeniško nedeljo, ki se bo obhajala po vseh slovenskih župnijah. Namen te nedelje je, da se spomnijo domači v domovini na svoje izseljence in ti na svoje drage domače. Mi bi pa na to, kar se tako pozabi, radi že ta mesec spomnili, ko obhajamo vesel praznik godu sv. Rafaela.

„Izpred oči, iz srca“ — tako je navadno ljubezen tega sveta. Tisoče naših bratov je v tujini „izpred oči“. So odšli tudi iz srca domačih? Le prepogostokrat..... Koliko žalostnih zgodb nam to potrjuje! Koliko pozabljenih otrok, žená, starišev..... Ne naš slovenski rod še ni storil svoje dolžnosti do svojih izseljencev!

Kako težka je bila ločitev mater, starišev, otrok, mož. Toda po nekoliko letih, kako s uresničuje pregovor „izpred oči, iz srca“. Doma mati pozablja svoje dete, žena svojega moža..... In posledica? Zakonska nezvestoba in drugo.

Še bolj pozablja v tujini. Mati kopni po sinu..... sin pa.....? Družina doma lačna, oče v tujini pa.....? Žena doma hrepeni po možu, mož v tujini pa.....? Kot posledica tega: doma propadajo družine v revščini..... otroci slabo vzgojeni....., zakoni se rušijo....., tu v tujini pa propadajo pogosto srca gmotno, moralno in versko.....!

Zato hoče naš „Rafael“, da bi šla srca naših mater in očetov, otrok in starišev, celega naroda za onimi našimi reveži, ki se pehajo v tujini za kruhom v stalni telesni in duševni nevarnosti. In nasprotno, da bi mi, ki nas je neizprosno borba za kruh vrgla daleč preko meje domovine,

nikdar ne zabili onih, ki smo jih ostavili doma. Vsaj v duhu nas hoče „Rafael“ družiti in obnavljati našo medsebojno ljubezen. Molimo torej s sv. Pavlom, da bi naša ljubezen drug do drugega rastla od dne do dne, ne pa izginjala od dne do dne. Če boste prejeli v domovino „Rafaela“, vi ki imate svoje drage daleč v tujini, vsedite se družina skupaj, pogovorite se o naših izseljencih in jim potem skupaj napišite pismo polno izlivov ljubezni, kakor vam daje lep vzgled sv. Pavel. Pišimo si, „da nam je Bog priča, kako hrepenimo drug po drugem“. Matere spomnite se svojih otrok v tujini. Pišite in pošljite jim svoj materin pozdrav in svoj materin blagoslov! Otročiči, spomnite se svojega očeta v tujini! Pišite mu pismo, ki naj duhti vaše otroške ljubezni do njega! Pišite mu, kako koprnite po njem, da se prej ko prej vrne med vas.

In vi, očetje, v tujini, spominjajte se svojih ljubih otročičev doma! Samo enega očeta imajo, in to si ti! Naj jih še ti pozabiš? Naj ti je tujina več ko ljubljeni otročiči? Naj ti bo pijača več, grdo življenje več? O, potem bi bil slabši ko divja, zver, ki zvesto ljubi svoje mladiče. Bratje in sestre v tujini, spomnite se svojih doma vsaj s pismom, pošljite jim svojo pomoč, radi katere ste odšli.

Angel Rafael, podpiraj našo veliko željo in prošnjo: Naj ne mine ljubezen med nami, ki smo otroci enega roda!

DRUGO PISMO HOLANDKE IZ SLOVENIJE.

Bilo je 4. avgusta, ko je dospel vlak s 200 slovenskimi otroci iz Nemčije in Holandije preko jugoslovanske meje v Jesenice.

Zastavice v rokah otrok zaplapolajo, živijo Jugoslavija-klici, pozdravi oblasti in že hitimo naprej. Sami Jugoslovani, le ena je med njimi, ki ni njihove narodnosti, a hoče postati Slovenka. Misli ji sicer hite nazaj v daljno Holandijo, toda bodočnost kliče. Naprej torej!

Bled! Zmučeni smo sicer in vendar zelo veseli. „Doma smo“ mi reče nekdo od naših potnikov. Zlato žareče sonce zahaja, pred nami mirno jezero; tako zaupno gleda na nas bela cerkva sredi jezera: tam bije prijateljsko Srce in želi dobrodošlico prišlecem.....

V čarobnem večeru sem uživala lepoto stvarstva kot še nikdar prej. Nikoli nisem prej mogla slutiti te krasote božje narave. Vsa srečna sem, da sem mogla priti v vašo lepo deželo.

Dva meseca sem že sedaj v Ljubljani. Kaj vse sem videla in doživela. Veliko lepega, a tudi precej žalostnega, prijatelji moji. Toda tudi v tem, kar je tako disharmonično vplivalo na me, tudi v tem, kar je bilo žalostnega, sem našla globoko slovansko dušo, ki je morala pač že marsikaj pretrpeti.....

Meseca avgusta sem bila v Vintgarju. Lepote te soteske ni mogoče popisati, premogočna je! Če so ljudje na tej zemeljski obli, ki taje veličanstvo in vseomogočnost božjo, in teh je žal veliko, potem bi morali pač ti vsi obiskati Vintgar. V mogočnem slapu in prijetnem šumljanju bistre vode mogli bi slišati glas božji, v mogočnih skalah občudovati modrost in vseomogočnost Njegovo..... Resnično: nehoti zasluti človeško srce v tem paradizu navzočnost božjo!

Zvečer se vrnemo v dežju na Bled. Ker ni druge strehe blizu, zlezemo v pokrit čoln. Skušali so nas sicer pregnati, toda mi vztrajamo v svojem šotoru: kranjske klobase in med nam dišijo prav izvrstno.

Drugo jutro pa v Bohinj; med potoma se naši mali družbi pridruži večja; 24 pevcev iz Zidanega mosta. Vsi so tako domači, tako prijazni napram tuji Holandki. Res, kakor doma sem se čutila. Bila je nedelja. Ob 10. smo imeli prej naročeno sv. mašo. Pevci so peli, peli; ne! jaz pravim, to je bila najlepša molitev. Takšnih pesmi še nisem slišala, in vendar sem že bila navzoča pri koncertu znane sikstinske godbe. Nikdar mi ni petje tako globoko zajelo duše kot tokrat v tej sicer tako ubogi bohinjski kapelici. Po sv. maši nam je prijazen cerkvnih pokazal posebnost te kapele: belega hudiča!

Odidemo dalje. Vsak korak mi je odkrival nova naravna čuda, predvsem so mi ugajale planinske cvetlice, ki jih prej nikdar nisem videla. In potem se nebo pooblači, deževati začne. Bežimo v hotel. Toda naša dobra volja ne mine. Vedno in vedno zaokrožijo pridni Zidanmoščani kako narodno pesem. Vsi gostje so prišli poslušat. G. škofijski tajnik iz Ljubljane, ki se je tudi tamkaj mudil, je v priznanje lepega petja poklonil vodju izleta velik šopek planik, ki smo jih bili potem pač vsi deležni.

Dež malo preneha — mi pa v čolne! Ko smo se že precej oddaljili od hotela, nam je pa mokri dežek zopet začel prav pošteno nagajati. Kaj sedaj? Nazaj je predaleč. Pritegnemo čoln k bregu, tam najdemo nekaj desk in v par minutah smo si postavili koč, ki je imela prostora za nas 5 potnikov in nam nudila prav skrbno streho. Slovenci so pa res iznajdljivi in praktični! V Holandiji ne znamo tak o hitro postaviti hiše..... Stric dež pa se ni naveličal in ni hotel prenehati. Vrniti smo se torej morali mokri. Kljub temu vsi v najboljšem razpoloženju, petja in dobre volje ni zmanjkalo.

Tako naj bo tudi Vaše življenje, prijatelji moji, ko pride vihar in nevihta. Znajte, da za oblaki se vedno solnce smehlja in da naš Oče vedno za nas skrbi.

O, le grizi,
srkaj vročo kri
večernih ur vampir!

Kaj to, če luč ugasne,
če usahne cvet —
naj bom proklet!

Le trgaj drob!
Imaš dovolj?
Ha, teme brat,
bedak si, veš, bedak!

Saj zjutraj znova
cvetje zadehti
in spet bom orel,
solnca brat —

in vsepovsod pomlad, pomlad!

(A. Boštele.)

In še nekaj, prijatelji moji! Veliko mislim na vas tam v daljni Holandiji. Kako vam gre?! Ko se zvečer zberete z vašimi otroki k večerni molitvi in sklepate roke k vaši in moji Materi Mariji, spomnite se tedaj včasih tudi na me, ki živim v vaši lepi domovini.

Vas vse pozdravlja

Gerra v. d. Boogaard.

NEMČIJA.

Moers-Meerbeck.

Samomor je izvršil samec Ivan Ritošek, pristojen v občino Kalobje pri Celju, krojaški pomočnik in brezposeln. Ker ni mogel nikjer dobiti dela, je vzel strup. Ker so ga bolečine zelo mučile, se je še obesil. Domači so ga sicer opazili še živega in ga odvedli v bolnico, kjer je pa v hudih mukah umrl. V isti hiši stanuje 5 oseb, od katerih ima samo eden še delo.

Lintfort.

V rudniku se je smrtno ponesrečil dne 21. avgusta naš državljani Karol Vabič v starosti 58 let. Zapušča ženo in dve dorasli hčerki, katere vse žalujejo za njim, ker je bil dober katoličan in skrben oče družine.

Slučaj je tem bolj žalosten, ker je bil s 15. avgustom odpuščen, ter bi s 1. sept. dalje užival zavarovalnino, pri čemer je bil celih 28 let. Veselil se je že zasluženga pokoja. Ali človek obrača, Bog obrne. Bodi mu tuj zemljica lahka, njegovi žalujoči družini pa naše sožalje!

Poroke v Nemčiji.

Recklinghausen. Štefanija Fidej, hči predsednika društva sv. Barbare se je poročila s Stefanom Osener iz Essen-Borbecka.

Wanne-Eickel. Antonija Maver se je poročila z Viljemom Schwack.

Brambauer: Justina Hačin je vzela nemškega državljana Kronnenberg.

Wanne-Eickel: Anton Krajnc je vzel Antonijo Smiljan, Emil Smiljan pa se je poročil z Marijo Ravnika.

Essen-Borbeck: Podpredsednik društva v Essen-West g. Anton Grhli se je poročil z Antonijo Kostrežnik.

Vsem parom želimo obilo sreče in božjega blagoslova!

Kdo pozna?

Ce bi kdo vedel kaj o Antonu Šime Mandušič, doma iz Rupe, srez Sibenik, ki je odšel od doma decembra 1928 v Belgijo, in se je nazadnje javil meseca maja 1930 iz Herstala, naj javi „Rafaelu“. Njegovi roditelji ga iščejo in prosijo obvestila.

DOPISI IZ FRANCIJE.

Bruay-en-Artois.

Blagoslov nove zastave. Tako lepe prireditve kot je bila slovesnost blagoslovitve nove zastave bratovščine Rožnoveske dne 26. julija na Bruay, ne pomnijo naše kolonije v severni Franciji. Taka je bila splošno sodba vseh, ki so se je udeležili.

In res človek ne ve kje bi začel s pohvalo. Kako lep je bil pogled na belooblečeno mladino, ki je spremljala zastavo in potem v dvorani žela toliko priznanja za lepe deklamacije. Pevski zbor pod vodstvom g. Ivana Zupančič je vse očaral tako v cerkvi kot še posebno nato v dvorani s krasno uspelim koncertum. Blagoslovitev je izvršil g. dekan Tomažič, in slavnostni govor je imel bivši vojni kurat g. Bonač iz Ljubljane. Oba gospoda sta bila na potovanju po Franciji in sta bila vesela, da sta preživela nekaj lepih ur med našimi izseljenci. Se bolj smo bili veseli mi, ko sta nam tako povzdignila slovesnost.

Udeležba iz drugih kolonij je bila častna kljub sedanjim slabim časom. Društva iz Liévin in Méricourt so prišla z zastavami. Slavnost je počastil s svojim obiskom tudi g. Konzul iz Lille z. g. tajnikom.

Tako vihra že peta naša zastava v severni Franciji in priča o zavednosti našega naroda, ki tudi na tujem hrepeni po višjih ciljih božje in domovinske ljubezni.

Zastava je krasno delo in dela vso čast bratovščini in zlasti požrtvovalnim odborom, ki se niso bale potov in truda, da se nabrale denar in vse uredile. Zahvalo zasluži enako domače društvo sv. Barbare s pevskim zborom kakor tudi številni dobrotniki. Bog povrni vsem!

Liévin P. de C.

24. julija je umrla v tukajšnji slovenski naselbini Terezija Kos, stara 33 let. Jetika jo je vse prežgodaj ugrabila žalujočemu možu in otrokom. Marijina bratovščina z zastavo in veliko rojakov jo je spremljalo na zadnji poti. Naj počiva v miru v tuji zamlji!

V Liévinu je pogorela baraka g. Avgušтина Drnovšek. V njej je bila ena izmed štirih slovenskih gostiln, ki je pa ravno tedaj menjavala zakupnika in zato ni bilo pohištva notri. Goreti je začelo po noči. Kako je požar nastal, se ne ve.

Delavne razmere. Kriza in z njo zvezane neprijetnosti še niso končane. Dne 11. avgusta se je v Lensu sestal pokrajinski odbor rudarjev in konstatiral posebno tele težave.

1. Se vedno se ne dela vse delavne dni.

2. Delavne pogodbe se kršijo, delavci se poljubno deklasirajo, nalagajo se jim preveč razne globe, ki ne gredo več kot sicer v blagajno za podpore.

3. Starejši delavci in invalidi se odpuščajo.
4. Nekatere družbe so zvišala stanarino, kar pomeni isto kot znižanje plač.

Krščanski sindikat. Tu se ustanavlja sekcija krščanskega sindikata. Rudarji, vpišite se vanj. Sel vam do bolj na roko kot ta, v katerega ste premnogi zapisani le zato, da imate mir pred zaupniki, ki znajo dobro izrabiti boječnost tujcev. Koristi, ki ste jih imeli oziroma ne imeli od njega, pa sami poznate.

Aumetz.

Po dolgem času se nam je posrečilo izposlovati za naše društvene prostore gostilniško koncesijo. Prostori so sijajno opremljeni. Slovencem je brezplačno na razpolago 35 časopisov, nad tisoč knjig, med njimi obilo novih in najnovejših, nekaj zanimivih iger in sedaj še jed in pijača. Ti poslednji dve seveda proti plačilu, ker ne živimo v Indiji Koromandiji. Pripominjamo pa, da nikogar ne silimo naj pije, da bi se vpijanil ja sploh ne maramo. Saj so vse stene prevlečene s proti-alkoholnimi slikami in napisi. Kdor pride samo brat časopise, je ravno tako dobrodošel. Slišimo, da si bo nabavil gospod Biščak, ki vodi gostilno, še to jesen močan radio, s katerim bomo mogli poslušati Ljubljano. Pevske vaje pa so bile preložene v pevovodjeve stanovanjske prostore, da se bodo pevci lahko nemoteno zamislili v svojo umetnost.

Te dni smo dobili v Aumetz novega slovenskega peka gospoda Otrina iz Algrange. Pravi da bo pekel najboljši kruh in pecivo po slovenski modi in da ne bo drag. Slovencem priporočamo, da se pri svojih kupcijah nanj obracajo in domačega človeka podpirajo.

Naši pevci se mislijo naučiti vseh pesmi, ki jih je s takim uspehom pelo, kakor smo brali, na mali šmaren pred nunsko cerkvijo v Ljubljani 2.450 pevcev Pevske zveze. Naš zbor seveda ne bo tako močan, nekaj nas je pa že in upamo da se bomo dobro odrezali in Vas že sedaj vabimo, da nas pridite poslušat, ko bomo nastopili.

Igralci se učijo nasprotno pri nas domo za vse svete že kar običajne lepe ljudske igre Mlinar in njegova hči. Upamo, da bodo tudi oni rešili svojo nalogo v splošno zadovoljnost, kakor so že navajeni.

Z delom je šlo dolejš v Aumetzu še nekam najbolj po sreči. Plače so nam res nekaj znižali, vendar praznovali nismo veliko. Zato smo se tembolj začudili in nas je zaskrbelo, ko smo morali ostati zadnji teden dva dni doma.

Še to moramo sporočiti, da je udaril te dni konj, ki se je pasel na travniku pred kasarno osemletnega Erženovega Stanka s tako silo v obraz, da so ga morali odpeljati nemudoma v bolnico, kjer slišimo, da mu gre sicer na boljše, vendar veliko trpi in je rana še vedno nevarna. Njemu in družini želimo, da bi pridni malček čim preje in čim bolj temeljito ozdravel.

Crusnes.

Sporočamo vam žalostno novico, da se je včeraj dopoldne v našem rudniku smrtno ponesrečil Jože Antolovič, doma iz Brežic in star komaj 30 let. Neverjetne mase rude so se podsule od strani in ga pokopale pod seboj, tako da so imeli tovariši veliko dela, da so jih na njem razbili, ker ga drugače niso mogli potegniti vun. Bil je ves zmečkan, vendar še živ. Govoriti ni mogel več, samo to je potrdil, da ga še ne boli preveč. Na poti v bolnico Hayange je izdihnil. Naj v miru počiva!

Isti dan popoldne je zadela malo slovensko kolonijo, ki šteje komaj 25 naših delavcev, druga nesreča: Anton Centa si je zlomil nogo. Nemudoma so ga odpeljali v bolnico, kjer mu želimo hitrega okrevanja.

Ker gre v tretje rado, nas je zadel isti dan še odpust. Na razglasni deski smo brali, da je odpuščenih 60 delavcev, med njimi 4 Slovenci. Naš položaj se hitro slabša. Naša bodočnost je temna.

Če so se pri nas doma pritoževali, zaradi velike suše, smo pa trpeli tu zaradi prevelikega dežja. V Avgustu smo imeli

komaj štiri lepe dneve. Časopisi so poročali, da je padlo štirikrat toliko dežja kakor navadno. Videli smo, kako je kmetom n. pr. pšenica kalila, ko so jo mlatili, ker je ni bilo mogoče posušiti. No, sedaj so se že začeli lepši dnevi. Da bi le tudi držali in pustili ljudem kopati krompir. V teh težkih časih so si namrec skoro vse naše družine najele polja, ker moževa plača komaj še zadošča za prehrano družine, če je kaj bolj številna.

Tucquegnieux.

Prav prijetno popoldne sta nam pripravila v nedeljo 13. sept. oba naša društva, domače in ono iz Aumetza z uspehim pevskim koncertom, kateremu so navrgli še dve veseli burki. Tikenjčani smo ob tej priliki ponovno začutili svojo zapuščeno. Kljub našim vsestranskim prizadevanjem in obljubam še vedno nimamo med seboj slovenskega učitelja, ki bi nam ga bilo tako treba.

Še eno veselo vest vam lahko sporočimo: da je dosegla zbirka za obhajilni kelih, ki ga mislimo podariti ubogi lesenim marinski kapeli, v kateri imamo vsakih 14 dni domačo službo božjo, že nekaj nad 750 frs., tako da bo zbirka kmalu zaključena. Kelih bo slovenski narodni dar in bo vanj vgravirano in za večne čase potrjeno, da so ga darovali jugoslovanski delavci. Na kratke besede g.župnika Kastelica so zbrali zanj udeleženci zgornje prireditve kljub pičlemu številu — povsod se pač pozna kriza in v Tucquegnieux menda še prav posebno — za sedanje čase neverjetno lep znesek 183 frs. Bog naj plača vsem darovalcem s svojim blagoslovom!

Nadalje sporočamo, da je umrl v sanatoriju Nancy naš bivši predsednik g. Franc Kocjan, ljubljčan, ki zapušča tu žalostno vdovo s šestletnim sinčkom. Zal se radi velike razdalje nismo mogli udeležiti njegovega pogreba. Pač pa je bila zadnja nedeljo sv. maša za pokoj njegove duše.

V Montier pa je umrl Franc Muhič, ki je bil preje dolgo časa zaposlen pri nas na Tikhah. Zapušča ženo in troje otrok. Naj v miru počiva!

Giraumont.

Od nas Vam moremo poročati, da je naša nova velika in lepa cerkev že vendar enkrat dograjena in posvečena. Tudi slovensko božjo službo smo že imeli v njej.

Boulangé.

Pretekli teden nas je zapustila ugledna Čenčičeva slovenska družina. Kakor slišimo so šli v Thionville, kjer jim želimo obilo sreče in zadovoljnosti.

Luxembourg.

Začetkom septembra je bilo spet odpuščenih 85 jugoslovanskih delavcev, večinoma Hrvatov, pa tudi nekaj Slovencev. V ponedeljek 21. septembra so se skupno odpeljali v domovino, ker ne morejo dobiti sedaj toliko nikoder dela. Maloštevilni naši, ki so zaenkrat še ostali v Luksemburgu čakajov sak dan, da bo tudi nje zadela ista usoda.

Merlebach-Freyming.

Za žalostjo pride tudi veselje! Tako se je zgodilo tudi pri nas, slov. izseljencih. Zapustil nas je naš slov. dosedanji duhovnik g. Anton Hafner, ki je bival skoro tri leta med nami in se vrnil v domovino, ki je pa poslala novega moža duhovnika, g. Silvestra Skebe-ta. — Za slovo staremu in pozdrav novemu gospodu, je sklicalo tukajšnje društvo sv. Barbare vse svoje članstvo in druga naša jugoslovanska društva iz okolice. V nedeljo 6. septembra ob 3 popoldne so začeli prihajati naši ljudje od vseh strani. Ob pol 4 sta, živahno pozdravljena, stopila v dvorano oba gospoda. V imenu društva ju je nagovoril predsednik g. Viktor Mollara. Dve belo oblečeni deklici pa ste podali z malim nagovorom vsakemu šopek cvetlic, gosp. Hafnerju v slovo, g. Skebetu v pozdrav. V imenu fantov se je poslovil tajnik Oblak Ivan, za Jugoslov. kolonijo g. Milan Krlevič, v imenu pevcev iz kolonije Jeanne d'Arc g. Ocviak. — Ko je nato še g. Skebe

pozdravil vse navzoče, ko je recitiral nekatere odlomke iz Zupančičeve „Z vlakom“ in „Duma“ in se v globokih besedah poslovlil od svojega duhovnega sobrata, — vse navzoče pa prosil naklonjenosti in ljubezni — so marsikomu stopile solze v oči. G. Hafner se je nato še enkrat poslovlil in stisnil vsakemu roko. Očividno je bilo, kako cenjen in priljubljen je bil med nami! Slavnost je posebno tudi povzdignilo lepo slovensko petje. — Res smo zgubili svojega duhovnika, kateremu se tem potom še enkrat zahvaljujemo za požrtvovalno delo treh let, dobili pa smo zopet novega, kateremu istotako želimo mnogo uspeha in blagoslova! — Za društvo sv. Barbare: I. tajnik: Oblak Ivan.

Isti dan sta bila I. predsednik Viktor Moltara in drugi blag. Anton Škruba odlikovana z diplomno za požrtvovalno delo v prid društva sv. Barbare. — V nedeljo 20. septembra priredi pevsko durštvo (slov.) iz kolon. Jeane d'Arc istotam svoj pevski koncert, na katerega je obljubil priti tudi naš jugosl. konzul iz Metza. — S strahom pa pričakujemo bližnje bodočnosti. Že se šepeta o novih, številnih redukcijah. Bog daj, da to ne bi bilo res.

Stiring-Wendel.

Zelo prav je prišla nekaterim našim družinam v sedanjih hudih časih pomoč od strani kmetov po Loreni. Po zaslugi in vspešnem posredovanju našega učiteljstva smo namreč mogli poslati večje število šoloobveznih otrok na počitnice na kmete po Loreni, kjer bodo dobili vsaj zadosti tečne hrane, se naužili zdravega in brezpršnega in čistega zraka. In to velja tudi nekaj: videli bodo pošteno krščansko življenje kmetskega ljudstva, ki ga, žal, kalijo često po delvskih kolonijah slabi zgledi.

Merlebach-Freyming.

Iz domovine dobivamo časopisna in zasebna poročila o vročini in suši, ki vladajo tam že mesece. Tu pa tak mrz in vedno samo dež in dež! Kar je tam premalo, je tu preveč in narobe. Ko bi bilo v naši moči to zravnat!

Naša kolonija se krči. Sedaj zmanjka tega, sedaj onega rudarja, pa zopet celih družin, ki umerijo povečini korake nazaj v domovino v upanju, da jim pojde tam bolje, kakor tu. Kdor ima tam kako posestvo, ali pa gotovo delo, stori res najbolje. Je vsaj v domovini in med svojci na domačih tleh, kjer imajo srce za njegovo bedo in revščino.

Naš mešani pevski zbor prepeva, da je veselje, kadar nastopi bodisi v cerkvi ali pa zunaj pri kakšni prireditvi. Želimo mu duha edinosti, vzajemnosti in vstrajnosti ter vedno lepšega napredka. Kako lepo in primerno zaposli in zabava petje pevce same in tudi poslušalce.

Kakor čujemo se je založila v zadnjih tednih knjižnica v „Domu“ z mnogimi novimi knjigami. Ravno prav! Bomo mogli vsaj čitati v dolgih brezdelnih dneh in še daljših jesenskih in zimskih večerih.

Kreutzwald.

V nedeljo, 9. avgusta je praznovalo naše delavsko podporno društvo Sv. Barbare peteletnico blagoslovitve zastave. Na slavnost so prihitela bratska društva iz Merlebacha in L'Hopitala in pa pevski zbor iz Merlebacha, ki je žel za svoje petje v cerkvi in na slavnostnem prostoru splošno priznanje in pohvalo. Slovesnost je povišal s svojo navzočnostjo naš jugoslovanski konzul v Metzu, g. Božević z gospo sopogo.

Preje močno in uspešno delujoče društvo je zadnji čas radi velike redukcije rudarjev oslabilo ter pričakuje, da mu prinese boljše časi tudi več članov in nov razmah v delu in življenju.

Jeanne d'Arc. Tudi v tej koloniji, ki šteje okoli 70 slovenskih in hrvatskih družin, so se naši ljudje složili in si osnovali svoje pevsko društvo „Zvon“, ki lepo napreduje ter namerava nastopiti v nedeljo 20. septembra s prvo svojo prireditvijo, da se javno pokaže in predoči, kaj zmore. Društvo ima v načrtu za zimo par gledaliških predstav z deklamacijami in petjem.

Prevoz pohištva v domovino.

Mnoge naše delavske družine po Franciji so večkrat izražale željo, naj bi poizvedeli, koliko bi stal vagon pohištva se razume starega, iz Francije v Jugoslavijo, da bi ga mogli ob potrebi vzeti s seboj in ne bi bilo potreba ga tu ali prodati po smešno nizkih cenah radi splošnega pomanjkanja denarja, ali celo docela podariti. Obrnili smo se zato na direkcijo francoskih državnih železnic za Alzacijo in Loreno v Strasburgu, ki nam je poslala sledeče pojasnilo:

Prevoz starega pohištva od železniške postaje Bening do Bazela (265 km), preko Švice, Avstrije do državne meje na Jesenicah bi stal:

V teži do 500 kg (ako je tudi pohištvo lažje, treba plačati za toliko): 2337 frankov.

V teži do 10.000 kg (cel vagon) pa 3653 frankov. To, če je vagon poln ali ne.

Ako bi se združilo več družin, bi znabiti zmogli stroške za cel vagon. Gotovo bi dal rad vsak 1000 frankov za prevoz, kakor pa da pohištvo tu podari zastonj, doma ga pa stane nabava drugega veliko več, kakor 1000 frankov.

Za prevoz francoske državne meje treba priložiti v dveh izvodih površen seznam predmetov v vagonu in pa približno vrednost istih. Za prevoz po drugih državah tega ni treba. Pač pa je treba plačati po drugih državah tudi carino, ki pride še povrh, katere višino pa direkcija ni vedela, ampak je rekla, da se treba obrniti v to svrhu na pristojna carinska mesta prehodnih držav.

HOLANDIJA.

Pismo iz Nieuwenhagena.

Boj demonu alkoholu! Dovolite g. urednik, da povem eno svojo misel v vašem, nam tako priljubljenem „Rafaelu“.

V naši domovini kakor v vseh modernih državah se vrši veselo gibanje z geslom: Boj demonu alkoholu! proč z alkoholom!

Povod temu gibanju je ogromna škoda, ki jo dela alkohol človeški družbi: alkohol ruši zdravje širokih mas, ovira napredek ljudstva na telesu, duhu in v npravnosti alkohol tira tisoče rodbin do gmotnega propada. Alkohol je izvor socialne bede vseh stanov. To so krivice, ki jih dela alkohol človeški družbi tek krivic ne utaji noben še tako velik prijatelj alkohola.

Zato pa nas že samo človekoljublje sili, da stopimo v bojne vrste protialkoholnih čet.

Veliko je alkoholno vprašanje. Ni mogoče, da se z njim pečamo obširno, ali samo to povdarjamo: boj proti alkoholu je potreben. Vprašanje je le kak bodi ta boj, da se konča z veselo zmago. Pomislimo, ako bi pri naših društvih sv. Barbare ustanovili abstinentne odseke. Tako bi prišli do „samopomoči“, ki nam je tako zelo potrebna. Ti odseki bi združevali vrle može in fante, ki bi si zadali za nalogo, boriti se proti groznemu pijančevanju. In Bog bi blagoslovil tako delo. — Kaj rečete vi drugi k temu?

Blagoslovitev društvene zastave v Spekhollerheide.

Še le 10 mesecev obstoja to naše najmlajše društvo, ne šteje veliko nad 30 članov in vendar si je nabavilo že lastno zastavo, ki se more pač ponosno meriti z najlepšimi zastavami sploh. 13. septembra je bila blagoslovljena nova zastava. Nebo samo se je radovalo z našimi vrliimi Spekhollerheiderji in jim naklonilo prekrasen dan.

Ob 15. se je vršila cerkvena slavnost. Domači g. župnik je pri večernicah blagoslovil zastavo, pridigal je g. Oberžan.

Po cerkveni slavnosti je bil kratek obhod, nato se je pričela slavnost v vrtu nasproti cerkvi. Vsa naša društva (razun enega) so se udeležila slovesnosti. Tudi vrli belgijski Slovenci iz Eysdena so prišli s svojo zastavo. Sekretar Kr. Poslanstva g. Dr. Stojković je bil žal nujno zadržan in je v

zadnjem trenutku odpovedal prisostovanje, ravno tako je bil zadržan tudi konsul g. Dupont radi dr. Poelsove proslave v Heerlenu.

Predsednik društva g. F. Ožek je otvoril zborovanje in pozdravil navzoče. Govorili so na to domači g. kaplan in duhovni vodja društva g. Francken, p. Teotim; g. Oberžan in predsednik „Zveze“ g. Klinar. Tamburaši iz Brunssuma so prav pridno igrali, združeni pevske zbori so pa odpeli nekaj naših narodnih.

Na željo društvenega predsednika se na tem mestu lepo zahvalimo vsem, ki so pripomogli k tej lepi proslavi. Posebno zahvalo smo še dolžni Kr. Poslaniku g. Straznicki, ki je blagovolje pokloniti za zastavo velikodušen dar 50 fl.

Veliko lepih proslav smo doživeli letos pri naših društvih, na katere smo prav lahko ponosni. Naj ne gredo te proslave mirno mimo nas. Z globoko zavestjo, da smo in hočemo ostati veren narod, narod poštenjak nadaljujmo svoje delo po naših društvih!

Vsi moške in fantje se morajo javiti!

Kr. Poslanstvo v Hagu nas naproša, da objavimo:

Vsi naši izseljenci, ki še niso zadostili svoji vojaški obveznosti, kakor tudi oni, ki so že odslужili svoj vojaški rok se morajo pismeno javiti Kr. Poslanstvu v Hagu. V svoji prijavi morajo navesti:

1. Svoje in očetovo ime in priimek, 2. datum rojstva, 3. vas, občino, srez in banovino, kjer so rojeni, 4. kraj stalnega bivanja v domovini pred odhodom v tujino, 5. pristojno občino, srez, banovino in vojaški okrug 6. svoj sedanj natančen naslov in poklic, 7. od kedar biva v Holandiji, 8. kje, kedar in koliko časa je služil vojaški rok, 9. na podlagi kakšnega dovoljenja biva v inozemstvu, 10. ali ima vojaško izpravo?

Ta seznam vseh naših izseljencev rabi Poslanstvo, ker mora imeti pregled vseh naših državljanov v Holandiji. Nima torej prijava nobenega drugega pomena.

Izseljenci pa, ki še niso zadostili svoji vojaški dolžnosti (to je: niso bili na naboru) se morajo istotako javiti. Za te se bo vršil v kratkem vojaški nabor. Tega nabora se pa obvezniku ni treba bati, ker če tudi bo potrjen, mu ne bo treba k vojakom. Pač pa v tem zadnjem slučaju sme le vsako tretje leto za 3 mesece domov, dokler ne izpolni 30. leta starosti, ker takrat se oprošča vsake aktivne vojaške službe. (Prečitajte vojaški zakon čl. 45. v 7. številki našega lista „Rafaela“!)

Vsi mladeniči, jugoslovanski državljani torej, ki še niso bili na naboru so dolžni se prijaviti za nabor. Dokler tega ne store, se jim ne more izdati potni list.

Uredništvo opominja vse naše državljane, da zadoste predpisu našega Kr. Poslanstva in se do 31. oktobra t. l. pismeno javijo na naslov: Kr. Poslanstvo Jugoslavije, DEN HAAG, Nassaulaan 6.

Opozarjamo še enkrat, da se ni treba prav nič bati, niti onim ne, ki bodo šli na nabor, ker ne bo treba iti k vojakom. Opozarjamo zlasti na zadnji odstavek razglasa, ki veli, da ne dobi nihče potnega lista, ki se ne bo javil in prišel k vojaškemu pregledu!

Radi novih potnih listov ne imejte skrbil. Če vam je veljavnost potnih listov potekla, jih oddajte Kr. Konsulatu v Heerlen. Po 15. novembru se bodo izdali novi potni listi. Občine in policije so obveščene, da vam ne bodo delale nobene sitnosti radi odposlanih potnih listov. Za nov potni list treba priložiti eno novo fotografijo.

Novo društvo v Chevremont-Kerkrade.

Zopet novo društvo! Res naše organizatorično delo gre prav lepo naprej. Dne 2. avgusta se je vršil v patronatu v Chevremont ustanovni občni zbor novega društva sv. Barbare. Društvo bo imelo ime Chevremont-Kerkrade, ker so člani iz obeh krajev. Svoj sedež ima v patronatu v Chevremont.

Občnega zbora so se udeležili poleg nad 40 naših rojakov še vlč. g. J. Krijn, domači župnik, župan iz Kerkrade g. A. Habets, duhovni vodja „Zveze“ p. Teotim in g. Oberžan. Predsednik pripravljalnega odbora g. Rudolf Ravnikar je v prav lepem govoru utemeljil pomen in potrebo novega društva. Govorili so še: gg. župan, župnik, p. Teotim in g. Oberžan. Izvolil se je odbor: predsednik R. Ravnikar (stanuje Chevremont, Kastanienlaan 41), podpredsednik L. Slapnik, tajnik Ferd. Osojnik (Kerkrade, Holzstr. 10), blagajnik I. Belinc. — K novemu društvu se je prijavilo 35 članov.

Novemu društvu želimo prav obilo lepega napredka, njegovemu odboru pa veliko uspeha pri težkem začetnem delu!

Razne novice.

Poroke. Vincencij Oblak, stanujoč v Spekholzerheide, Graverstr. 122., doma iz Griž pri Celju se je poročil dne 19. sept. v farni cerkvi v Heerlenu s Poljakinjo gdč. Marijo Karpinski iz Heerlena.

Leopold Kajbič, stanujoč v Heerlerheide, Anjelierstr. 93 doma iz Vranskega pri Celju se je poročil dne 27. sept. z gdč. Franciško Učakar, ki je prišla pred par tedni iz svoje domovine.

Da bilo bi srečno!

Predsednik društva iz Brunssuma izjavlja, da je mesar J. Frankort Spronck iz Brunssuma priznal, da je prodal pokvarjeno stegno, ki je bilo potem na licitaciji 15. avg. prodano, in da torej ne zadene odbor nikaka krivda. Mesar je potem vzel stegno proti vrnitvi denarja nazaj.

V Brunssumu dobimo godbo. Ze več let so ležali godbeni instrumenti in čakali „boljših časov“. Sedaj so prišli ti boljši časi, kakor vsi upamo, ker instrumenti so bili odposlani v popravilo in jih vsak čas pričakujejo, da dospejo popravljeni in zboljšani nazaj. Potem se bo pa začela godba, da bo veselje! Sicer imamo pa že sedaj veliko veselja. Ker tudi sedaj ne lenarimo. Naš marljivi Alojzij Velenšek iz Langenbergkolonie, Hazenkampstr. 76 prav pridno uči našo mladino note, da ko pridejo instrumenti, bomo lahko kar zgrabili in zaigrali.

Fantje, le korajžo! To bo vam v veselje, nam vsem pa v ponos, če boste lepo zaigrali!

Bodite poštene! Na „Juliji“ je delal, pa se je naveličal tega knapovskega življenja neki F. T. Pa to bi še ne bilo nič hudega. Storil pa je nekaj, kar je in ostane nam vsem poštenim Slovencem v sramoto. Nakupil si je od raznih agentov več najboljših oblek, zlato uro z zlato verižico, gramofon, fino kolo, veliko jedilnega orodja — „pozabil“ vse skupaj plačati, in potegnil preko meje..... Pustil je fant svoje papirje pri rudniku, saj bo vendar lahko doma finega gospoda „špilal“ — pa seje fant pošteno urezal. Neizprosna pest policije mu namreč ni prizanesla. Zgrabili so ga v dohovini in tako bo smel pred sodnijo poslušati druge vrste „gromofon“.....

Še enkrat: Bodite poštene! Prišel je 17. sept. v pisarno našega izseljeniškega duhovnika mlad človek-Jugoslovčan, ki je bil že z dne 15. avgusta na rudniku Oranje Nassau IV. odpuščen. Prosil je na vse lepe načine, naj se mu vender pomaga, da dobi zopet delo. „Niste ničesar zakrivali? Ste kdaj „bumlali“? Ste imeli kdaj mogoče s policijo opravka?“ Na vsako vprašanje odločeno: „Ne!“ „Dobro, če res niste nič sami krivi, mislim, vam bom lahko pomagal!“ Duhovnik napiše nadinženirju dobrosedo to le pismo: „Delavec A. G. št..... je bil s 15. tm. na Vašem rudniku odpuščen. Ker ubog mož ni zamudil niti enega dne dela, razun ko je bil bolan, si dovoljujem vljudno in nujno prositi, da moža zopet zaposlite. V slučaju, da to nikakor ni mogoče, prosim, da mi sporočite vzrok odpustitve. Z najodličnejšim spoštovanjem“. Prišel je odgovor: „Tega moža žal ne morem več sprejeti v delo. Z najodličnejšim spoštovanjem. Ing. B.“

Drugi dan zopet pride mož, ponovno zatrjuje, da je bil po nedolžnem odpuščen. Ali po preteku 24 ur so ga že iskali

orožniki — tata, ki je pobegnil preko meje z novim kolesom.....

Kaj rečete vi k temu?

Je-li, kako nespameten je vsak, ki se za tatu poteguje in mu hoče še delo preskrbeti. Ali rečem vam: le usmiljenje je narekovalo našemu duhovniku, da je pomagal doslej vsakomur, ne da bi vprašal kdo in odkod je. Žal, da odslej ne more več tako. Vsak, ki želi kako intervencijo, naj prinese od predsednika društva potrdilo, da je vreden posredovanja in, da je pošten človek!

Krasna manifestacija Slovenske pesmi v Heerlerheide.

Slovesnost za slovesnostjo.....! Komaj smo jih razvrstili na posamezne nedelje. Toda proslava, ki se je vršila v nedeljo 4. oktobra v Heerlerheide, je bila ena najlepših, najpristrčnejših.

Pevski odsek si je nabavil novo zastavo. Ob 3. pop. je bila blagoslovljena v cerkvi sv. Kornelija v Heerlerheide; cerkveni obred je izvršil tamkajšni g. župnik ob asistenci domačih gg. kaplanov, pridigal je p. Teotim. Njegovo pridigo prinašamo na drugem mestu.

Po cerkveni slovesnosti se je razvil veličasten spreved z godbo preko Kampstraat v lokal „Augustus“, udeležilo se je obhoda do 700 ljudi. Dvorana pri „Augustus“ je bila kaj lično ovenčana — pripravljena za veselo vinsko trgatavo. Le žal, da je bila premajhna in niso mogli vsi ljudje sedeti.

Mala deklica Zajčeva nas je prav presenetila s svojo deklamacijo „Slovanski dan...“, nato je pozdravil navzoče načelnik odseka g. Karl. Rožanc, v nemškem jeziku je spregovoril dobrodošlico številnim holandskim in madjarskim gostom g. M. Strucelj, pozdravili so še razni zastopniki društev. — Nastopili so razni pevski zbori, kakor „Zvon“ iz Eysdena, Belgija, ki je žel za svoja izvrstna izvajanja pravburen aplavz, združeni pevci vseh odsekov društev sv. Barbare iz Holandije, tako v moškem, kakor mešanem zboru; nastopili so dalje tudi, — in to nas je zelo veselilo, — holandski pevci iz Heerlerheide.

Po pevskem koncertu se je vršila „vinska trgatava“ — čisto v slovenskem smislu, kakor se pač obhaja doma. Potekla je v najlepšem razpoloženju in v splošno zadovoljnost. Ljudje so govorili, da takih proslav si žele še mnogokrat.

Res, vsa čast našim pevskim zborom in priznanje njihovi vodjem, ki so dosegli v kratkem času tako lepe uspehe!

ZA SMEH.

V rudniku. Delovodja: „Parle vous française?“ (Govorite francosko?)

Kranjski Janez: „Ja, ja! Kako pa znajo oni, da sem jaz Parletov Francé?“

Delo z glavo. Kmet je vozil odvetniku drva iz gozda in zahteval za delo 100 dinarjev. To je bilo odvetniku preveč. Toda kmet mu reče: „Saj si tudi vi za vsako tožbo date plačati še več ko 100 din. in vendar vam tožbe ni težko storiti!“ — „Da prijatelj moj, toda jaz moram delati z glavo!“ — „Saj so morali tudi moji voli delati v glavo; ali mislite, da so z repom vlekli?“

Prevzetnost: a) Dobra letina. Kmet postreže prijatelju z vinom: „Vidiš, dragi, takega pridelam jaz v svoji gorici!“

b) Slaba letina: Kmet istemu prijatelju: „Je li da je kislo? Pa kaj si hočem, kakoršnega je Bog dal, tak pa jel!“

Sredi mokro-vezelega popivanja je začel Kovač iznenada glasno jakoti.

„K-k-kaj pa ti je?“ so prestrašeni vprašali pajdaši.

„Hja,“ je jecljal Kovač, „t-t-tule sedim in pijačujem, da bi pozabil svojo st-st-staro, ko bom pa p-p-potem prišel d-domov, jo bom videl dv-dv-dvojno.....“

WINTERSLAG V BELGIJI.

Kdo ne pozna v Winterslagu Venetove družine? Saj je neki slovenski duhovnik rekel Ventovi mami: „moj kaplan.“ In res, ali ni že ta „mama“, kakor jo vsi imenujejo, v svoji misijonski gorečnosti toliko dobrega storila? Njeno največje misijonsko delo pa je gotovo to, da je s svojo katoliško vzgojo in posebno s svojo molitvijo dosegla, da se je njena hči posvetila misijonski službi.

Šest let je živela Sestra Guntram — to je namreč hči blage gospe Vene — v Maastrichtu, v Holandiji. Kot vredna posnemovalka gorečega škofa sv. Karola Boromejskega — bila je namreč v kongregaciji sv. Karola Bor. — se je odločila, da odide v Indijo med pagane. 26 let stara je zapustila svoje starše, svoja brata, in se odpeljala 16. septembra tl. preko širokega oceana. Njena mama ne joče za njo, saj ve, da si je njen otrok izbral „najboljši del, ki ji ne bo odvzet.“

Vrli Venetovi družini, ki stanuje v Winterslagu, Engelhofstr. 9. moremo samo častitati k tej veliki časti, da je darovala svojega otroka za Boga in Cerkev. Dal Bog, da bili iz drugih naših družin poklicani delavci v božje vinograde!

DELAVEC MATEJ TALBOT.

(Nadaljevanje.)

„Naj bo norčija ali kar če! Imenitno je bilo pa le!“

„Tak, da daje za pijačo?“

„O da, da! Po to ni še nič! Čujte, kaj je bilo zadnje soboto! Dobili smo tedensko plačo kot ponavadi. Pa smo jo spet kar ponavadi zavili k „Veselemu srcu“. Matej stopi h krčmarju in mu ponudi ves zaslužek in reče: Na, veseli stric — veselo srce! V hranilnico sem prinesel: toči, dokler bo segel kapital! — To je bilo pijače!“

„Ampak v sredo potem, v sredo! V sredo, ko je že zdavnaj zmanjkalo vrvice, se je Matej nekam kislo držal. Veseli stric mu ni hotel dati na kredo — samo do sobote — nič; mencial je in stopical in se izgovadjal, da ne more. Matej pa potegne skoraj nove čevlje z nog: Na, toči, kolikor so vredni! Ko smo jih pognali po grlu, jo je pa Matej pobiral v samih nogavičah domov. Dež je škropil in reklo je: cap, cap, cap.“

„Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!“

„O drugače pa drži nase! Nikdar povaljan, zmeraj snažen, čist in umit. Po delu je prvo, da se umije in snažno preobleče.“

„No, saj v četrtek se je tudi videlo, da ga je malo sram,

da je capal v samih nogavicah domov. Kar tja nekam mimo je gledal."

"Le to je čudno, da nima nikdar mačka, pa naj ga še toliko pretoči; ali pa ga zna tako skrivati. Zjutraj je ves čvrst, ob uri na delu; še nikdar ni zamudil. Meni vse brenči po glavi in želodec je ena sama rana, vsak pes me oblaja, ko voha, da imam „mačka“, in gledati moram, kako se bom splazil na delo, da me polir ne zaloti, če sem zamudil."

"Z eno besedo: vesel fant dobrega srca! Če je nakajen, ne vpije, ne kriči in se ne krega; vesel je in se smeje; kvečemu, če kaj zakolne. Zakolne pa rad!"

"No ja, nekaj mora reči!"

Tako in podobno so presojali zidarji in delavci Pember-tonovi novega tovariša Mateja Talbota.

Domači so ga presojali nekoliko drugače.

"Kaj bo z Matejem?" je tožila mati.

"Baraba je!" se je hudoval oče. "Že tri leta ni bil ne pri spovedi, ne pri sv. obhajilu. Moli menda tudi nič ne. Kaj bo molil! Vsak večer je trd od pijače. Zjutraj pa tudi ni časa — komaj za križ, če ga še sploh naredi. K maši ob nedeljah — če gre iz navade. Opomini so mu bob ob steno."

Sestra mu je očitala: "Matej, poglej, kakšen si! Materi ne daš okroglega od svoje plače. Oče mora sam skrbeti za vse in toliko nas je! Ti pa mečeš denar v kraj za tisto peklenko žganico."

Pred očetom in pred materjo pa ga je zagovarjala: "Da bi le pijančevanje pustil! Saj ni hudoben, saj je tako dobrega srca! Iz pijančevanja, iz te edine zablode izvira vse hudo zanj. Še nikdar nisem slišala, da bi kake grdobije uganjal kot nekateri. Je najčistejši izmed vseh ljudi. Še če kdo zine kakšno šalo, ki ni, da bi jo rekel, ves zardi. Samo ta pijača!"

"Kaj, ko bi ga oženili? Liza, kaj praviš?" je povzel oče. "Ko bi ga oženili?"

"Prav bi bilo, mislim, Liza. Skrb za ženo, za otročičke, če bi mu jih Bog dal, skrb za ognjišče bi ga morda streznila. In če bi mu Bog naklonil dobro žensko —"

"Saj; če bi mu Bog naklonil dobro žensko!"

"Reci mu ti, Liza!"

Ko pa je mati Liza napeljala po dobro pretehtana pripravi in natančno premišljenem uvodu besedo na ženitev: "— kaj praviš, Matej, kaj če bi se oženil" — se je Matej mehko nasmehnil in kot nekako žalostno objel mater in rekel: "Oh mati, ko pa ste vi edina ženska, ki jo imam rad!"

(Se nadaljuje.)

ZA SMEH.

Kako se hudič jezi. Janez je imel navado, da je ob vsaki priliki rekel: "Primojdunaj!" Ko ga nekdo opomni, da je to greh, se odreže takole: "Dobro delo, dobro delo, pravim jaz, ne pa greh. Le poslušaj! Če bi rekel: pri moji duši, česar me Bog varuj, bi to bilo greh. A jaz ne pravim tako. Jaz zavpijem: Primojdu —, satan me že sliši. Halo pa vzame pero v roke in zapiše: Janez se pridruša! Jaz pa pravim: -mojdunaj! Tristomedvedov! Sedaj mora pa hudič brisati. Tako zvijem hudobo, da se jezi. In hudiča jeziti je prav dobro delo. Tako mislim jaz, primodunaj, pa bo že res!"

"Moj mož je čisto drugačnega značaja nego sem jaz. Jaz pojem, on pa godrnja in kolne."

"Veš kaj, nehaj peti, potem bo najbrže tudi on nehal kleti."

Jugoslovanska izvozna zadruga isce GOSTILNICARJE

za prodajo jugoslovanskih vin. Interesenti naj se blagovolijo obrniti na zastopnika zadruge

Rado Meznaric, Hoensbroek
Ritstra. 33. Holandija,

Najboljša zavarovalnica za rudarje:

Nederlandsche Maatschappij v. Verzekering Hoofdkantoor Den Haag

Vplacila: 1.25 fl mesečno za slučaj nezgode
3.75 fl " " " bolezn

Zavarovanec prejema: v smrtnem slučaju: 250 fl.
pri stalni nesposobnosti: 1000 fl.
pri zacasn nesposobnosti: 6 fl tedensko itd.

Ker je zavarovalnica jako ugodna, se Jugoslovanom priporoča.

Jugoslovanski zastopniki zavarovalnice:

Davorin Brecko, Tumulus 3. a. EYSDEN / Belgija /
Ivan Koritnik, Kampstraat 37. LUTTERADE.
I. Mercnik, Schanserweg 20. NIEUWENHAGEN
I. Novak, Rietstraat. HOENSBROEK

Iscejo se novi zastopniki, javiti se je treba na naslov:

Jean Haemers, Tudderscherweg 36. SITTARD

Z.H.B. PIVO

MORATE ZAHTEVATI!
DOBITE GA POVSOD
ZALOG

DEN HAAG

HEERLEN

TELEFON 205

Zahtevajte Z.H.B. pivo v steklenicah! Kdor ga enkrat poskusi, ostane stalen odjemalec